Dosarul nr. 1-249/23
1-23158514-32-1-07112023
Partea introductivă

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

05 august 2025
or.Ialoveni
Judecătoria Hîncești (sediul Ialoveni)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Svetlana Bîcu
Grefier Svetlana Pavalachi
Cu participarea:
Procurorului Tudor Jalbă
Avocatului Marin Aftenii,

examinând în ședință de judecată publică, desfășurată în limba română, ***pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală***, cauza penală de învinuire a lui,

***** născut la ***** domiciliat în ***** de naționalitate moldovean, cetățean al Republicii Moldova, studii medii incomplete, în relații de concubinaj, cu antecedente penale,

- în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

Conform fișei de repartizare repetată a dosarului la data de 13.06.2024 cauza a fost repartizată în mod automat-aleatoriu judecătorului Svetlana Bîcu.

Cauza penală s-a aflat în proces de examinare din data de 05.12.2024-05.08.2025.

Procedura de citare legal executată.

Procurorul Tudor Jalbă s-a pronunțat asupra vinovăției inculpatului***** în baza art.201^1 alin.(2) lit.c) Cod penal și prin aplicarea art.80^1 alin.(1) Cod penal, a solicitat de a-i stabili acestuia pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. A aplica în privința inculpatului măsura preventivă sub formă de arest preventiv, până la rămânerea definitivă a hotărârii. A încasa de la inculpat în beneficiul statului suma de 320 lei - cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară.

Avocatul Marin Aftenii a menționat că pedeapsa solicitată de acuzare este aspră și pledează pentru o pedeapsă non privativă de libertate, inculpatul a recunoscut vina, se căiește de cele întâmplate și solicită aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității sau ca alternativă aplicarea art.90 Cod penal.

Partea descriptivă

În baza materialelor din dosar și a probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, instanța de judecată,

c o n s t a t ă:

Situația de fapt reținută de instanță.

********** având scopul comiterii violenței în familie în privința concubinei sale ***** fiind în raport cu ultima membru de familie potrivit prevederilor art.133[1] din Codul penal, acționând cu intenție directă, la data de 04.09 2023 aproximativ ora 20:00, aflându-se la domiciliu situat în*****, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în timp ce se afla în curtea gospodăriei, din motive neînsemnate a inițiat un conflict cu concubina sa *****în rezultatul căruia a îmbrâncit-o, ultima căzând jos în canalul de scurgere a apei, fiindu-i cauzată conform raportului de expertiză nr. ***** fractura recentă oblică maleolei laterală a gleznei stângi cu deplasare neînsemnată, edem al țesuturilor moi la acest nivel, contuzia țesuturilor moi la nivelul genunchiului stâng manifestată prin edem posttraumatic, leziuni corporale care au condiționat dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

În cadrul ședinței de judecată, inculpatul********** fiind asistat de avocatul Marin Aftenii, a declarat personal prin înscris autentic, că recunoaște în totalitate săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu, cerând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, deoarece nu solicită administrarea de noi probe.

Instanța, analizând cererea inculpatului********** susținută de apărătorul său Marin Aftenii, ascultând opinia procurorului astfel, conform art.364[1] alin.(4) Codul de procedură penală, instanța de judecată prin încheierea protocolară din 18.06.2025, a admis cererea inculpatului şi a dispus judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Audiat în ședința de judecată sub jurământ, inculpatul********** vina şi-a recunoscut-o integral, declarând că, *****este concubina sa. În toamna anului 2023 era deja întuneric și se afla acasă în ***** și s-a culcat pe prispă. *****a venit și era servită și la numit cu cuvinte urâte. Fiind de pe somn el a îmbrâncit-o și aceasta a căzut într-un canal de scurgere a apei cu piciorul sub ea. El s-a dus și s-a culcat iar *****l-a sunat pe soțul ei Cebotari Sergiu care a venit și a chemat salvarea și au plecat. A mai declarat că îi pare rău și a solicitat să-i fie aplicată o pedeapsă mai ușoară, muncă neremunerată în folosul comunității.

Partea vătămată *****în ședința de judecată nu s-a prezentat, prin cererea depusă la data de 13.03.2025 a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa. Concomitent a indicat că careva pretenții de ordin material sau moral față de***** nu are deoarece acesta i-a restituit paguba pricinuită. Instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa părții vătămate*****

*Audiind inculpatul, studiind materialele cauzei penale, dincolo de orice dubiu rezonabil instanța de judecată consideră că fapta comisă de***** ***** este dovedită în instanța de judecată integral prin declarațiile însuși a inculpatului, date în şedința de judecată, care sunt în corespundere cu probele administrate în faza de urmărire penală şi anume de:*

- ***procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.09.2023,*** acțiune procesuală prin care a fost efectuată cercetarea domiciliului din satul Costești raionul Ialoveni, unde locuiește partea vătămată *****împreună cu***** fiind stabilit locul comiterii infracțiunii (f.d.10-11);

- ***raportul de expertiză judiciară nr.******* conform căruia la cet.*****s-au constatat, fractura recentă oblică a maleolei laterale a gleznei stângi cu deplasarea neînsemnată, edem al țesuturilor moi la acest nivel, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice indirecte ca urmare a poziționării incorecte a plantei piciorului pe o suprafață de suport și răsucirea lui, contuzia țesuturilor moi la nivelul genunchiului stâng manifestată prin edem posttraumatic, care a fost cauzat în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, sau la lovirea de

asemenea obiect. Aceste leziuni corporale au condiționat dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie a integrității corporale sau sănătății (f.d.31-32).

Încadrarea juridică a faptelor reținute de instanţă în sarcina inculpatului.

În conformitate cu art. 8 Cod de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituția Republicii Moldova, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale, prin începerea urmăririi penale, nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Potrivit art.101 alin. (1)-(3) Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege

Prin totalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, instanța consideră vina inculpatului***** ***** este pe deplin dovedită şi încadrează acțiunile lui intenționate în baza art.201[1] alin.(2) lit.c) Codul penal al Republicii Moldova, *adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiuni violente, care au provocat vătămarea medie a integrității corporale şi a sănătății.*

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art.385 alin.(1) pct. 1)- 4) Codul de procedură penală al Republicii Moldova, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4)dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

În conformitate cu art.51 alin.(1) Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În sensul precizării componenței de infracțiune, legiuitorul a statuat la art.52 Codul penal, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Potrivit art.113 Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Conform art.14 alin.(1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție şi pasibilă de pedeapsă penală.

În conformitate cu prevederile art.6 pct.41) Codul de procedură penală, sunt *rude apropiate* – copiii, părinții, înfietorii, înfiații, frații şi surorile, bunicii, nepoții.

Instanța de judecată reține că potrivit prevederilor art. 133[1] Codul penal prin membru de familie se înțelege: a) în condiția de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, sub tutelă şi curatelă, rudele, afinii lor, soții rudelor, persoanele aflate în relații asemănătoare celora

dintre soți (concubinaj) sau dintre părinți şi copii; b) în condiția de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj).

Astfel, în ședința de judecată, s-a constatat că partea vătămată *****este concubina lui*****– astfel, este întrunită condiția membrului de familie.

Conform art.2 al Legii nr.45/01.03.2007 „Cu privire la prevenirea şi combaterea violenței împotriva femeilor şi a violenței în familie”, *prin violență în familie se înțelege acte de violență fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privința altui membru al aceleiași familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral.*

***Violența în familie**,* este acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin: a) maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății; b) izolare, intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei; c) privarea de mijloace economice, inclusiv lipsirea de mijloace de existență primară, neglijare, dacă au provocat victimei vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, sau faptele prevăzute la alin.(2): a) săvârșite asupra a doi sau a mai multor membri ai familiei; b) săvârșite în legătură cu solicitarea sau aplicarea măsurilor de protecție; c) care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății; sau faptele prevăzute la alin.(1) şi (2) care: a) au cauzat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății; b) au determinat la sinucidere sau la tentativă de sinucidere; sau faptele prevăzute la alin.(1) sau (2) care au cauzat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății soldată cu decesul victimei.

Potrivit art.2 al Legii nr.45/01.03.2007 „Cu privire la prevenirea şi combaterea violenței împotriva femeilor şi a violenței în familie”, „***violenţa fizică”*** reprezintă – vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, mușcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acțiuni cu efect similar.

Instanța reține că, persoana fizică responsabilă este supusă răspunderii penale dacă, în acțiunile acesteia sunt constatate toate cele patru elemente obligatorii ale infracțiunii: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul şi latura subiectivă.

Obiectul juridic generic al infracțiunii prevăzute la art.201^1 alin.(2) lit.c) Codul penal, îl formează relațiile sociale cu privire la solidaritatea familiară.

Obiectul material al infracțiunii de violență în familie îl reprezintă corpul persoanei supuse violenței în familie.

Victima violenței în familie este oricare membru al familiei făptuitorului.

Caracterul prejudiciabil al infracțiunii, fiind determinat de obiectul de atentare, de valoarea și importanța socială a acestuia îl formează totalitatea relațiilor ce țin de solidaritatea familiară, integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică și psihică a persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii specificate la art. 201^1 alin. (2) lit. c) Codul penal, constă în fapta prejudiciabilă acțiunea sau inacțiunea manifestată prin acțiuni violente, care au provocat vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății, săvârșită asupra unui membru ai familiei și legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile.

Drept consecințe ale infracțiunii de violență în familie, incriminată inculpatul ***** sunt urmările de aplicare a violenței fizice, soldate de suferinței fizice şi vătămare medie a

integrității corporale care cu certitudine au fost probate prin concluziile raportului de expertiză judiciară.

Conform raportului de expertiză nr.***** la studierea medico-legală a documentelor medicale pe numele persoanei cet.***** a.n***** s-au constatat: fractura recentă oblică maleolei laterală a gleznei stângi cu deplasare neînsemnată, edem al țesuturilor moi la acest nivel, contuzia țesuturilor moi la nivelul genunchiului stâng manifestată prin edem posttraumatic, leziuni corporale care au condiționat dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

Latura subiectivă a infracțiunii s-a manifestat prin vinovăție sub formă de intenție directă. La fel, este probat că***** întrunește toate trăsăturile **subiectului** general al infracțiunii incriminate.

Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii infracțiunii a împlinit vârsta de 16 ani. Mai mult, subiectul infracțiunii în cauză are o calitate specială în raport cu victima infracțiunii, este membrul familiei acesteia, criterii care sunt întrunite în speță.

Caracterul prejudiciabil al infracțiunii, fiind determinat de obiectul de atentare, de valoarea și importanța socială a acestuia îl formează totalitatea relațiilor ce țin de solidaritatea familiară, integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică și psihică a persoanei.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului.

Art.2 Codul penal prevede, că (1) Legea penală apără, împotriva infracțiunilor, persoana, drepturile şi libertățile acesteia, proprietatea, mediul înconjurător, orânduirea constituțională, suveranitatea, independența şi integritatea teritorială a Republicii Moldova, pacea şi securitatea omenirii, precum şi întreaga ordine de drept. (2) Legea penală are, de asemenea, drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată se conduce de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art.61 alin. (2) Codul penal, ținând cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane, la fel, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale prevăzute de art.75 Codul penal al Republicii Moldova, și anume, gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Conform art.7 alin. (1) din Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Astfel, reieșind din prevederile legale expuse și doctrina generală a dreptului penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane. Pentru ca pedeapsa aplicată inculpatului să atingă scopurile susmenționate, legea penală stabilește anumite criterii de individualizare a pedepsei.

Criteriile de individualizare a pedepsei sunt cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii şi aplicării pedepsei.

Criteriile speciale de individualizare a pedepsei sunt niște derogări de la criteriile generale şi se aplică în cazurile expres prevăzute de lege: aplicării pedepsei inculpatului la judecarea

cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală (art. 364[1] Codul de procedură penală, art. 80/1 Cod penal).

Iar, *individualizarea pedepsei* constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale. După această clarificare, instanța accentuează că, pedeapsa aplicată lui***** ***** trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârşite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârşire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Cuantumul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârşite, se stabileşte având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârşirea infracțiunii. Pedeapsa şi modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în aşa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare.

La caz, fapta săvârşită de către***** ***** în baza art.201[1] alin. (2) lit. c) din Codul penal, se pedepseşte cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore sau cu închisoare de la 1 la 6 ani.

La fel, instanța reține că circumstanțe ce atenuează răspunderea penală conform prevederile art.76 Cod penal – nu au fost stabilite, or, recunoaşterea vinovăției de către inculpat, care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art.76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că, aceleiași situații de drept să-i acorde o dublă valență juridică.

Circumstanțe agravante instituite de art.77 Codul penal, instanța a reținut săvârşirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată.

Referitor la recunoaşterea vinovăției, instanța reține că conform practicii judiciare, la aplicarea prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală, recunoaşterea vinovăției nu poate fi valorificată drept o circumstanță atenuantă, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Astfel, reieşind din prevederile legale expuse și doctrina generală a dreptului penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Pentru ca pedeapsa aplicată inculpatului să atingă scopurile susmențионate, legea penală stabileşte anumite criterii de individualizare a pedepsei.

Potrivit art. 80[1] alin.(1) Cod penal, cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

Instanța va avea în vedere atât principiul prevăzut în art.4 din Codul penal, umanismul legii penale, cât și al art. 61 alin. (2) din Codul penal - pedeapsa penală are drept scop corectarea inculpatului, iar executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească

demnitatea persoanei condamnate, precum și posibilitatea obținerii corectării și reeducării vinovatului.

Instanța remarcă că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii.

De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Din materialele cauzei penale rezultă că, infracțiunea comisă de***** ***** este atribuită, conform art. 16 din Codul penal, la categoria infracțiunii grave.

La fel, instanța de judecată constată că, conform caracteristicii este indicat că***** ***** se află în vizorul Sectorului de poliție nr.3 Costești fiind monitorizat în calitate de deținut, din motiv că anterior a fost condamnat conform art.171 alin.(1) Cod penal. Totodată a fost sancționat contravențional și face abuz de alcool /f.d.46/, anterior a fost condamnat /f.d.42-43/, în perioada 01.01.2011 – 17.10.2023 a comis 17 contravenții /f.d.45/, la evidență narcologică sau psihiatrică nu se află /48,49/, a recunoscut vina, se căiește sincer, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, şi ținând cont de scopul pedepsei penale, anume, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane, de influența pedepsei aplicate asupra restabilirii echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi condițiile lui de viață, instanța de judecată ajunge la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă în condițiile privării lui de libertate.

După cum s-a enunțat mai sus sancțiunea art.201^1 alin.(2) lit.c) din Codul penal, prevede în calitate de pedeapsă aspră închisoare de la 1 la 6 ani.

Aplicarea acestei pedepse, este în mod prioritar, pornind de la asigurarea principiului aplicării unei pedepse echitabile şi pornind de la aprecierea gradului influenței pedepsei aplicate asupra corectării şi resocializării inculpatului, apreciind căința sinceră a acestuia și recunoașterea vinovăției.

În continuare instanța va analiza posibilitatea aplicării în privința inculpatului și a altor categorii de pedepse.

Luând ca bază prevederile legii penale şi soluționând chestiunile prevăzute de art.385 alin. (1) CPP, *de jure şi de facto*, instanța este obligată să verifice oportunitatea aplicării pedepselor prevăzute la sancțiunea articolului incriminat inculpatului.

Criteriile generale au caracter obligatoriu la individualizarea oricărei pedepse, la alegerea categoriei şi termenului pedepsei, la stabilirea atât a pedepsei principale, cât şi a celei complementare. Aceste criterii nu pot fi utilizate separat, ci numai în ansamblu.

Conform formei 246,***** a fost condamnat prin:

- sentința Judecătoriei Ialoveni, din 14.05.2004 a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 71 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa cu închisoare pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată pe un termen de probă - 3 ani;

- sentința Judecătoriei Ialoveni din 10.12.2008, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 200 ore;

-sentința Judecătoriei Hîncești din 30.10.2017, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.171 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa cu închisoare pe un termen de 4 ani, cu suspendarea condiționată pe un termen de probă de 4 ani. Prin decizia Curții de Apel Chișinău,***** a fost condamnat la 4 ani închisoare, fiindu-i reduse 138 zile în baza art.473 CPP.

Ca să-și poată îndeplini funcțiile care îi sunt atribuite, în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii privativă sau neprivativă de libertate și duratei, atât gravitatea faptei și potențialului pericol social pe care-l prezintă, în mod real persoana inculpatului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate. Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei inculpatului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sânt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni. Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise în art. 61 din Codul penal – *scopul pedepsei este prevenirea săvârşirii de noi infracţiunii*.

Pornind de la categoria pedepsei prevăzute la sancțiunea articolului incriminat lui ***** instanța în speță a analizat posibilitatea aplicării în privința inculpatului a unei pedepse cu muncă neremunerată în folosul comunității, însă nu o va aplica din următoarele considerente.

Instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum şi faptul că***** anterior a fost condamnat, fiindu-i aplicate pedepse privative de libertate cu suspendarea condiționată, precum și pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pedepse care nu au dus la corectarea și reeducarea vinovatului cât și conștientizarea neadmiterii pe viitor a încălcării legii penale.

Împrejurările analizate mai sus, deduc concluzia că nu poate fi fixată inculpatului o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Ca urmare, instanța reține că, pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității este prea blândă pentru*****, pedeapsă care nu a fost suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, motiv pentru care instanța îi va aplica o pedeapsă cu închisoare în raport cu prevederile art.80^1 CP.

Articolul 201^1 alin.(2) lit.c) din Codul penal, sancționează fapta cu închisoare de la 1 la 6 ani, având în vedere că cauza a fost examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală în speță au incidență prevederile art. 80^1 CP, astfel, pedeapsa se reduce cu o pătrime și anume limita minimă este – 9 luni și limita maximă 4 ani și 6 luni închisoare.

În opinia instanței, pedeapsa cu închisoare nu va genera dispreț față de celelalte categorii de pedepse și nici față de personalitatea inculpatului.

Or, doar o pedeapsă prea aspră poate genera apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, pe când în speță pedeapsa condiționată nu contravine art.3 CEDO și nici nu este una de natură să-i creeze lui***** sentimente de neîncredere în lege, fiind fixată în condițiile legii își va atinge scopul urmărit este capabilă de a restabili echitatea socială şi de a realiza celelalte scopuri ale pedepsei penale (art. 61 alin. (2) CP).

Având în vedere cele expuse, instanța de judecată consideră că corectarea inculpatului poate avea loc doar prin izolarea de societate, fiind aplicată pedeapsa cu închisoarea, deoarece numai în așa fel se va atinge scopul pedepsei, se va restabili echitatea socială, fiind și prevenită comiterea noilor infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și din partea altor persoane.

Luând în considerare circumstanțele comiterii faptei, personalitatea inculpatului care anterior a fost judecat, însă nu a stat pe calea corijării și nu s-a resocializat, dimpotrivă a comis o nouă infracțiune cu intenție, toate aceste împrejurării deduc concluzia de a numi în privința inculpatului***** o pedeapsa doar privativă de libertate.

Astfel, în baza celor relatate mai sus, instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpatului***** a luat în considerație și prevederile art.6 CEDO, care stipulează că judecarea cauzei se va face de o instanță independentă și imparțială instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligațiilor cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva unei persoane.

Conform art.72 alin. (3) din Codul penal, în penitenciare de tip semiînchis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave şi grave, săvârșite cu intenție.

Ținând cont de circumstanțele comiterii infracțiunii, personalitatea inculpatului care anterior a fost condamnat, concluzii necesare privind sistarea faptelor infracționale nu și-a făcut, instanța de judecată ajunge la concluzia de a numi inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) ani și 6 (șase) luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, pedeapsă care este echitabilă şi corespunde principiului echității, iar aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată nu va duce la corectarea și reeducarea inculpatului precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii și nu-și va atinge scopul prevăzut la art. 61 Cod penal.

Or, o altă categorie de pedeapsă nu poate fi aplicată inculpatului, deoarece după cum sa enumerat supra, actele care atestă la personalitatea acestuia urmează că, anterior a fost sancționat penal, circumstanțe care denotă incapacitatea acestuia de a adapta un comportament corect și acceptat în societate.

La fel nici prevederile art. 90 Cod penal, nu-și va atinge scopul, or, aceasta poate fi aplicată în raport cu *circumstanțele cauzei şi persoana celui vinovat, care demonstrează încredere.*

Pe când actele cauzei atestă că, inculpatul nu a stat pe calea corijării, nu conștientizează sistarea faptelor infracționale ci dimpotrivă încalcă legea penală, astfel, fixarea unei pedepse condiționate nu-și va atinge scopul.

Prin urmare, la aplicarea pedepsei inculpatului***** instanța de judecată a ținut cont de faptul că această pedeapsă urmează a fi echitabilă, impunând lipsuri şi restricții ale drepturilor inculpatului proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Or, potrivit art.75 alin. (2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Temeiuri pentru liberarea inculpatului de la răspunderea penală conform prevederilor art. 53 Cod penal, nu au fost stabilite.

Potrivit cu dispoziția art.395 alin.(1) pct.5) din Codul de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătate dispoziția privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentința va deveni definitivă, iar în corespundere cu prevederile art.11 alin.(3) din Codul de procedură penală, privarea de libertate, arestarea, internarea forțată a persoanei într-o instituție medicală sau trimiterea ei într-o instituție educațională specială, precum şi prelungirea acestor măsuri, se permit numai în baza unui mandat de arestare sau a unei hotărâri judecătorești motivate.

Astfel, în raport cu prevederile legale enunțate şi cu referire la aceea că instanța de judecată a concluzionat că vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei infracționale a fost dovedită pe deplin conform învinuirii formulate în rechizitoriu, instanța de judecată, pentru asigurarea executării sentinței, găsește de cuviință ca o dată cu pronunțarea hotărârii să aplice față de***** ***** inclusiv măsura preventivă sub formă de - arestare preventivă, dispoziție judecătorească care să se execute imediat.

<u>Soluționarea chestiunii privind cheltuielile judiciare.</u>

În conformitate cu art. 227 alin. (1) din Codul de procedură penală, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Potrivit prevederilor art. 229 alin. (1), (2) și (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare sânt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

La caz, este obligația condamnaților de a achita cheltuielile pentru efectuarea expertizelor, iar scutirea condamnaților de la plata acestor sume urmează să prezinte o excepție, dar nu regulă.

În prezenta cauză instanța nu a constatat careva impedimente privind încasarea de la inculpatul***** ***** a sumei de 320,00 (trei sute douăzeci,00) lei cu titlu de cheltuieli judiciare în legătură cu efectuarea, Raportului de expertiză judiciară nr. 202302D1683 din 17 octombrie 2023 în sumă de 320,00 (trei sute douăzeci,00) lei /f.d.31-32,verso/.

Partea dispozitivă

În contextul celor expuse, în conformitate cu prevederile art.70, art.72, art.80[1] Cod penal, art.227-229, art.384-385, art.389, 392-395 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E:

***** născut la ***** se recunoaște vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.201[1] alin. (2) lit.c) din Codul penal, cu aplicarea art.80[1] din Codul penal, i se stabilește pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) ani și 6 (șase) luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul executării pedepsei a-l calcula începând cu data reținerii lui***** *****.

Se aplică față de***** ***** măsura preventivă - arestarea preventivă pe un termen de până la intrarea în vigoare a sentinței, dispoziție judecătorească care se execută imediat.

Se încasează de la********** născut la ***** domiciliat în ***** în contul statului suma de 320,00 (trei sute douăzeci,00) lei cu titlu de cheltuieli judiciare în legătură cu efectuarea Raportului de expertiză judiciară nr.202302D1683 din 17 octombrie 2023.

Sentința poate fi contestată la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile de la data pronunțării, prin intermediul Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni).

Președintele ședinței,
judecătorul Svetlana Bîcu